

212
VOX
Germani Catholici
clamantis
in
Deserto Galliae.

1791.

Clama : ne cesses !

Is. LVIII, 1.

Erudimini, qui judicatis terram!

Servite Domino (Christo) in timore,
et exultate ei cum tremore!

Apprehendite disciplinam (ejus); ne-
quando irascatur Dominus, et
pereatis de via ejus. Ps. II,
10. seq.

Res nova et inaudita omnibus superio-
ribus septemdecim et amplius seculis, ex
quo Ecclesiae nostrae Catholicae aedificium
stat a Christo Jesu constitutum! Natio

gallica, christiana et catholica, in comiti-
is generalibus per delectos sui vicarios
congregata, suprema ex aequo potestate de
jure et ordinatione regiminis Ecclesiasti-
ci, divina Redemptoris auctoritate pro to-
to orbe catholico constituti, atque de
constitutione mere humani civilis imperii
Galliae, decernit, ac ineluctabili iudicio
definit re praesumit. Non de solo jure
populi decernit, quod huic secundum ae-
quiores juris publici Ecclesiastici etiam
probe catholici census competit in peten-
da a summis Rectoribus, Ecclesiae utilio-
re ordinatione ac distributione pastoralis
officii, in electione vel praesentatione per-
sonarum ad quodvis id genus spirituale
officium, in procuranda et regenda iusta
admi-

administratione bonorum Ecclesiasticorum,
in exigendo mere civilis obedientiae ab
ipsis exemplo, quin et in sui defensione
adversus omnes abusus Ecclesiasticae pote-
statis, quovis modo juribus fidelium infe-
stos: non, inquam, de solis id genus
juribus, populo cuique etiam catholico
adversus summos Ecclesiae Christi Recto-
res competentibus, decernit; quorum de-
fensio haud dubie ad summos politici im-
perii rectores ex officio pertinet: sed pari
prorsus auctoritate ac definitivo iudicio
pronuntia de jure ordinandi ac cum divina
jurisdictione instituendi Episcopos et infe-
riores pastores Ecclesiarum; de jurisdic-
tione Archiepiscopis in Episcopos circa mere
utique spiritualia assignanda; de modo at-

que limite subordinationis ac subjectionis
Episcoporum quorumvis erga supremum
Christi in terris vicarium; de ipsa actua-
li dispensatione totius pastoralis officii me-
re spiritualis per novas Dioeceses; de
Episcopis denique sub fede, ac proin sua
mere spirituali jurisdictione privandis, et
aliis eis substituendis. Nec fatis: etiam
jusjurandum a Christi Domini ministris
et veris vicariis exigitur, quod hisce om-
nibus politici imperii decretis in omni u-
su, exercitio, et communicatione suae spi-
ritualis potestatis, a Christo Domino ac-
ceptae, fideliter et obedienter stare omni
tempore velint. Enimvero res nova, et
ab omnibus retro seculis inter Catholicos
inaudita! Sed nec intra hos limites sese

con-

continet temeraria novatio. Exaudiuntur
insuper publicae voces in ipsis generali-
bus comitiis, non solum Ecclesiasticorum
inferioris ordinis, sed etiam Episcoporum,
(Galliae Episcoporum, qui doctrina huc
usque rei catholicae omnibus Ecclesiae Ca-
tholicae Episcopis praecellebant) temere
ac palam asseverantium: nihil in hisce u-
niversis comitiis regni circa statum ec-
clesiasticum decretis doctrinae fidei catho-
licae contrarium usquam inveniri. Deum
immortalem! in quae tempora incidimus!
In regno, quod de tenacitate fidei suae ca-
tholicae, et de Christianissimi omnium no-
mine palam gloriatur, fundamenta prima
rei christianae catholicae ignorantur! et
ipso Episcopos quosdam haec ignoratio
tenet!

A 4

Quod

Quod vero omnium maxime dolendum, ac formidabile prorsus est: Galliae etiam hoc exemplum inveterata infelicissima virtute ceterorum catholicorum Statuum plures brevi inficere in procinctu est; qui utpote eruditioni ac culturae gallicae nimium, uti in rebus ceteris sic et in Ecclesiasticis, tribuentes, et ab hodierno scribillatorum acervo seducti, ne brevi in eundem errorem cum summo rei catholicae totius periculo inducantur, enim vero jure meritissimo timendum est.

Extollenda ergo velut in summo totius reipublicae discrimine, quam altum potest, catholicae fidei vox est. Altum clamandum in tam communi periculo, ut omnes exaudiant, et ad ferendum temporis

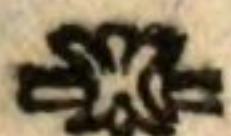
pori adhuc remedium properent; priusquam tam grave detrimentum in omnem rempublicam catholicam latius grassetur.

Vos itaque primum omnium libera voce alloquor, delecti a tota catholica Gallia Comitiorum ordines! Curatores publicae salutis! Edicite! Unde vobis ista potestas, quam in definiendis legibus exercendi mere spiritualis regiminis Ecclesiae Gallicae ex asse catholicae tam fidenter vobis et imperiose sumitis? An proprias Galliae leges Christus Dei Filius pro sua Ecclesia inibi regenda scripsit, de quibus soli Galliae constet? Soli decernendi de illis jus sit? an non communibus cum omni reliquo orbe catholico et eisdem prorsus legibus regendam in Gallia suam Ec-

clesiam ille divinus ac certe supremus legislator constituit? Ut quid ergo singulari vos jure, ut quid modo ab omni retro tempore inaudito de illa statuitis? Aut edicite, viri si superis placet, omnium sapientissimi! Quando, ubi, quo seculo, quo loco, unquam alicujus catholici regni vel provinciae ordines, mere ad politicum ordinandum regimen a populo delegati, aut ab ipso rege vocati, in suis comitiis de ordinando omni regimine mere Ecclesiastico tam privativis judiciis definire ausi fuere? Edicite, quaeso? quis vos ad talia ordinanda vocavit! quis potestatem talem commisit? an populus? an Rex? an singuli a singulis civitatibus; an universi ab universa natione gallica catholi-

ca,

ea, accepistis? Quid autem? num ignoratis vos, qui rerum omnium scientissimi in omni Gallia vultis haberi, potestatem illam, cujus exercitium definiendum, et ordinandum vobis sumitis, totam esse mere spirituales, et divini juris ex asse? an ignoratis, eam a Christo Dei Filio non Synagogae judaicae, non Senatui Romano, aut comitiis centuriatis Romani Imperii ejusque ordinibus, non ulli populo, aut civitati politicae, traditam et commissam fuisse, sed solis apostolis sub Petro capite supremo! An nescitis, vos omnes juxta ac singulos, Regem vestrum aeque ac omnem populum Galliae, a quo vos omnem utique vestram auctoritatem acceptam habetis, apostolicae illi rectorum catholicae

Eccle-

Ecclesiae potestati mere divinae ac spirituali subjectos ab ipso Christo divino ac supremo vestro domino in omne aevum fuisse? Subditi ergo, et divina quidem lege rectoribus catholicae Ecclesiae subiecti, leges exercendae in vos divinae potestatis, a Christo solo acceptae, praescribere vestris superioribus audetis? idque nomine et auctoritate populi gallici! qui omnis ipse pari divino jure illis subiectus est, et omni in ipsos id genus spirituali imperio destitutus? Nonne nova haec res est, summe temeraria, et inaudita in hunc diem in omni Ecclesia Dei? An objicetis forte: nulla in parte vos ipsam mere spiritualis potestatis substantiam vestris decretis attrectasse, sed jura solummodo politici

litici supremi imperii ab Ecclesiae rectoribus male subtrahita et usurpata postliminio vindicasse; quorum vindiciae vobis a populo gallico universo sint commissae? Ita-
ne vero? Cur ergo Episcopos recens electos confirmationem institutionemque in sacro officio petere a Romano Pontifice prohibuistis! Quid ad vos negotium hoc? Ignota igitur vobis naturalis juris regula generalis, quae omni defensionis ac quibusvis vindictis moderationis certae inviolabiles leges praescribit? Quid enim? Num jura populi catholici Galliae defendere citra attrectationem potestatis mere spiritualis non poteratis? Num defendere etiam cum violatione legis divinae vobis, aut ipsi populo, licuit? An offendi populus

usu

usu potestatis Ecclesiasticae a rectoribus Ecclesiae potuit, an solo abusu? Contra abusum ergo solum jus vindictiarum vobis et populo competere potuit, quem lex ipsa divina jam vetat? An abusui resistere non poteratis; quin in ipsum usum legitimum regendum violentia aperte irrueritis? An saltem, ut moderata defensio praescribit, prius leniora quaevis defensionis remedia exseruistis? An vota, an jura vestra, concilio Episcoporum proposuistis? an illorum officia reverenter exegistis? Nihil horum omnium vel cogitastis? Sed magisterium, imo regimen ipsum Ecclesiae totius catholicae supremum continuo temeritate summa arripuistis; et docere pro auctoritate omnes Catholicos

novam

novam et inauditam ad haec usque tempora fundamentalem legem totius ecclesiastici etiam mere spiritualis regiminis praefumistis; vi cuius supremus Christi Vicarius Caput quidem Ecclesiae, sed nomine tenus solum et umbratile caput absque ulla superiore in singulos etiam Episcopos jurisdictione, statueretur. At enim negate, si audetis, ipsam omnem catholicam Galliam hanc id genus confictam a vobis legem Christi huc usque unitus ignorasse. Omnium certe Galliae Episcoporum vox publica omni retro tempore huic mendacio adversatur. Violentia igitur mera et summe injusta, irreverenter, et sacrilege, spirituales magistros vestros docere legem Christi, patribus vestris immorigeri filii

prae-

praecipere, et rebelles subditi imperare superioribus vestris divina auctoritate constitutis, ausi estis. Sic cum eis egestis, tam imperiose illos tractastis, ac si omne Episcoporum officium, et omnis illi adhaerens potestas, perinde atque magistratus politici, auctoritate ex mero condito et pacto populi proflueret; perinde in qua, ac si suprema spiritualis potestas in populo, ceu in suo fonte, resideret, non vero a Christo divino legislatore et conditore promanaret. Si illa denique solum jura, quae in substantia non nisi humanae originis sunt, Episcopis et Romano Pontifici denuo eripuissetis; si onera iniquis temporibus, et a Pontificibus e Gallia oriundis, et in Gallia residentibus, vobis

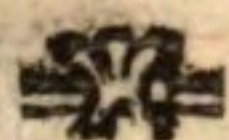
et

et aliis nationibus primum imposita, excussissetis; ferri demum patienter etiam injusta vindicatio posset. At enim vos jura divina Ecclesiae imperantis et ipsam legem regiminis sacri a Christo Domino praefinitam attrectastis, immutandam, violandam, evertendam ausu summe temerario suscepistis. Sic summos sacerdotes catholicos tractastis, sicuti Protestantium Magistratus politici pastores suos omni divina auctoritate juxta ac spiritali propria potestate vacuos. Aut edicite! quid amplius propriae et a vobis independentis potestatis eisdem reliquistis? Estne vero eadem summis Magistratibus catholicis in summos Sacerdotes suos circa ipsum Sacerdotii exercitium potestas; qualis Ma-

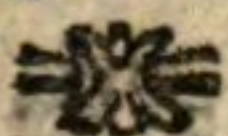
B

gistra-

gistratui Protestantium reipsa in suos pastores competit; qui omnem suam potestatem ab ipso suo magistratu, non a Christo accipiunt? Ast nempe non haec vobis cura erat, ut ordo in Ecclesia catholica restitueretur, sed ut ipsa Ecclesia cum suo primo fundamento everteretur. Religionem quidem catholicam vos profiteri simulatis, non quam Roma magistra hucusque docuit, sed quam vos ipsi vobis ingeniosissimi Philosophi confarcinastis. Sed

Ad vos me potius converto, catholici christianissimae Galliae populi, et civitates! A vobis enim acceptam se habere omnem hanc potestatem profitentur, qui in Apostolorum veros successores, in Magistros, Patres, Superiores vestros spirituales,

tuales, Christi Domini Redemptoris vestri
lege constitutos, deputati a vobis Comitio-
rum Ordines utuntur. Vosne eam talem
ac tantam illis committere unquam in a-
nimos vestros induxistis! an vero etiam
committere potuistis? An ipsi habere
credidistis? An subditi ipsi superioribus
vestris leges vos praescribere posse puta-
stis, quo pacto, quo juris ordine, ipsi re-
gere vos, et pascere, et vicarium Christi
ministerium exercere in vos debeant? An
vestrum est supremo magisterio definire,
quae subordinatio apostolici officii sit er-
ga supremum Caput Ecclesiae? an, cum
ipse Christus Dominus nullos Archiepi-
scopos constituendos a se ipso opportunum
Ecclesiae duxerit, ad vestram pertinere

potestatem absque ullo Capitis Ecclesiae inter-
ventu existimatis, id genus intermedium
tribunal jure mere humano inter idem
Caput supremum totius Ecclesiae et singu-
los Episcopos constituere? Cumque Epi-
scopi jure divino soli Ecclesiae capiti in
suo spiritali officio subiecti, et de cetero
inter se pares omnino sint; creditisne,
sola vestra omnium auctoritate cogi illos
posse, ut singuli alicui Archiepiscopo, et
quidem a vobis delecto, in rebus ad of-
ficium suum spirituale pertinentibus sub-
sint? Quin imo: an vestrae id esse po-
testatis unquam creditis, ut Episcopos
vestrae solius nationis, quos modo pro-
pria sola auctoritate vestra certo quemque
Archiepiscopo subjecistis, contra morem
omnium

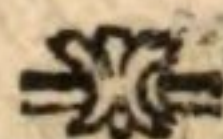

omnium aliarum Ecclesiarum, quae se Romanae subjectas et eo solo nomine catholicas profitentur, prorsus jurisdictioni Capituli, pro universa sua Ecclesia a Christo constituti, subtraheretis? Eho! an tale quid unquam ab ipsis vestris Episcopis didicistis? Nunquid isti omni retro Ecclesiae aetate Romano Pontifici jure divino sese subjectos publice professi sunt? Nonne superiorem illius supra se jurisdictionem omni tempore sunt venerati? Nonne quavis Ecclesiae aetate illius definitivae sententiae sese subiecere? Qui fieri ergo possit, ut vos eam potestatem habere in manu vestra credatis, qua legem istam fundamentalem Ecclesiastici regiminis, a Christo constitutam subito everteretis? Aut unde

demum nisi a vobis mandantibus hanc potestatem comitiorum ordines accepere, qua tam sollerter ac libere hodie utuntur? Omnino quidem diffiteri non possumus, jam inde a sesquiseculo et amplius id genus seductores in Gallia magno numero fuisse inventos; qui, licet catholicos sese simularent, tamen cum infallibili Ecclesiae judicio simul omnem superiorem auctoritatem et jurisdictionem Capitis alicujus Ecclesiae, divino jure constitutam, ex ipsissimo Lutheri et Calvinii instituto eliminatam extrema audacia vellent. At enim id genus clancularios doctores semper vestri Episcopi ceu haereticos ac certos seductores et ipsi palam condemnarunt, et magnopere institerunt, ut ipsius quoque
supremi

supremi Ecclesiae Capitis sententia solen-
niter damnarentur. Quidsi, o catholici
Galliae populi, quidsi inter delegatos a
vobis ad Comitia ordines id genus frau-
dulenti homines, vel certe decepti ab eis-
dem, citra vestram opinionem irrepsissent?
Quidsi bona fide vestra abusi, mandato
quoque et potestate a vobis accepta ad
subruenda fundamenta catholicae totius fi-
dei et Ecclesiae abuterentur? Enimvero
nihil evidentius, quam ipsos, dum tam
nova, tam inaudita in hanc diem, circa
ipsam legem fundamentalem regiminis mere
Ecclesiastici statuere sustinent, omnes po-
testatis limites transgressos fuisse, quam
illi a vobis accipere, aut vos ipsi habere,
et dare eisdem poteratis. Quodsi ergo

vere catholici adhuc estis, vestrum commune officium est, adversus abusum omnium gravissimum commissae a vobis potestatis, quam altissime potestis, reclamare. Vestrum est, ipsa spiritualium Patrum ac Magistrorum vobis a Christo divinitus datorum facerrima jura defendere, et contra irreligiosos ausus atque summe noxias fraudes deputatorum a vobis ordinum tueri. Quodsi id neglexeritis; enimvero nutabit inter vos continuo abhinc, fundamento semel everso, totum catholicae Ecclesiae et fidei aedificium, atque exinde etiam salus ipsa publica politici vestri imperii, columnis semel collapsis, multo magis periclitabitur, quam ab omnibus caeteris infortuniis, quae Galliam vestram hodie premunt. Verum

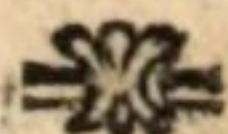
Verum ad vos altissima se omnium
vox mea convertit, venerandissimi Episcopi
Galliae, et viri Ecclesiastici ordinis quo-
cunque gradu in eadem Gallia insignes!
Vestrum est hodie summa et invicta con-
stantia depositum custodire, quod fidei ve-
strae traditum et commissum ab ipso Chri-
sto Domino est. Vestrum est hodie ma-
xime Apostolicum illud primum heroicae
constantiae exemplum imitari, et Synago-
gae, incompetentem potestatem et impe-
rium in christianis sacris sibi arroganti,
in faciem dicere : *oportet nos Deo ma-
gis quam hominibus obedire.* Ecce! sub-
diti, rebelles in vos spirituales rectores
suos, sacrilegum sibi imperium et regimen
circa ministerium Christi vindicant. Non

hic de humanis privilegiis, clero per Reges homines concessis, non de immunitate reali aut personali in caussis mere civilibus agitur, quam sanguine suo defendendam olim S. Thomas Cantiprataensis Angliae Archipraeful contra regem suum putavit. Ipsam Episcopalis officii dispensationem regendam, exercendae spiritalis jurisdictionis ordinem suo imperio constituendum, et legem hierarchiae Ecclesiasticae fundamentalem, contra Christi divina instituta determinandam, imo invertendam, sibi homines mera profana auctoritate instructi sumunt, ausu prorsus sacrilego. Avertat Deus, ne vulpecularum fallaciae, quae jam inde a fœquifeculo et amplius Domini vineae in vestra Gallia infidi-

insidiantur, tam diuturno usu confirmatam
vestrae vigilantiae experientiam nostra de-
mum aetate infeliciter fallant. Propositus
pridem illis finis, destinata pridem oppor-
tuno tempori executionis media, consilio-
rum, ad evertendam omnem catholicam
Ecclesiae hierarchiam atque ipsam christia-
nam fidem tendentium, obstinatio vos la-
tere non possunt. Consilia perfectionis
Evangelicae, quae princeps christianae et
verae folius catholicae religionis ornamen-
tum sunt, quo a sectis omnibus conspi-
cua luce discernitur, una cum religiosis
universis institutis eliminata volunt: haud
dubie ut auxiliares omnium optimae no-
tae copias vestro sacerdotali ministerio
furripiant. Hierarchiam Apostolici Sacer-
dotii,

dotii, divina lege constitutam, atque regiminis Ecclesiastici, ab omni humana lege independentis, sacram auctoritatem illam, suo mere humano imperio et arbitratui subicere attentant. Fundamentum denique totius catholicae Ecclesiae ac vestrae cum illo consolidationis ultimo et maxime dolofo assultu concutere allaborant.

Comperta vobis pridem haec occulta sectae illius molimina erant, quae a festo seculo jam christianissimam Galliam atheistico suo fermento corrumpere extremo quovis adhibito conatu pertentabat. Hodie demum opportunam occasionem ex ultimo patriae infortunio nacti, prava sua consilia, veluti executioni jam matura, in publicum altiore voce proferre, quin
et

et flagitiosissimo abusu publicae potestatis,
infelici fato in pessimorum hostium Eccle-
siae Christi manus delatae, exequi impu-
dentissima audacia cogitant.

Verentur illi quidem adhuc multo
majoris partis gallicae plebis in catholica
fide firmam constantiam, atque, ne illius
in se commerita odia intempestive exfusci-
tent, fraudes suas conduplicant. Obtendunt
nihil minus quam sanctae religionis vel in
parte minima laedendae consilia apud ipsos
agitari: decreta sua omnia ad majorem,
communem salutem atque ipsius Ecclesiae
incrementa unice spectare. At non fallent
hae argutiae sapientiam vestram, usu lon-
go de consiliorum sectae istius vafritie jam
edoctam. Siccine vero? An fidei catho-
licae

licae non adversatur, independens in omni sacerdotali vere divino ministerio ordinando catholicae Ecclesiae regimen profano imperio, veluti conductitias humanas operas, subicere? Fideine catholicae non adversatur, Episcopis, Christi ipsius ministris, et Apostolorum successoribus, ex sui aequalibus iudices Archiepiscopos auctoritate mere profana in causis sacri sui ministerii superponere? Cum sacro fidei catholicae deposito consonum sit, illos omnes una cum Archiepiscopis jurisdictioni successoris S. Petri in perpetuum subducere, omnemque Romano Pontifici exhibendam ab eis etiam in causis mere ad divinum Sacerdotium pertinentibus obedientiam sacrilega profana lege contra

Christi

Christi ipsius jussa interdicere? Exaudiatane unquam de christiano, et catholicam fidem profitente, profano magistratu tam sacrilega tameritas est? Suave ergo Christi jugum ex asse divinum, quod ille Apostolis per concessas S. Petro vires summi imperii sui imposuit, jam in profanum imperium, quod in subdita vestrae sacrae auctoritati plebe ceu in primo fonte residet, transferetur, quod per ipsos fratres vestros Archiepiscopos, vobis divino jure aequales, more profanae dominationis exercebitur?

Edicite vero! quis est, qui id genus speciem superioris potestatis circa ipsum sacerdotale ministerium conferre in Archiepiscopos extra Romanum Pontificem possit?

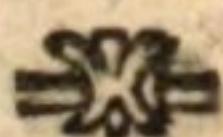
fit? Quae auctoritas efficiendo par est, ut quisque vestrum immediato Romani Pontificis imperio ac tribunali, quod unicum pro vobis Christus divinus Legifer constituit, subtractus, Archiepiscopi sui aut etiam quorumvis aequalium suorum iudicio submittere se, vel in prima solum, vel omnino in ultima instantia, obligentur? Absit, ut sapientiae vestrae id persuaderi posse suspicere, id genus archiepiscopale tribunal, aut quodvis aliud inter vos et Romanum Papam intermedium, a profana potestate auctoritatem in vos competentem nancisci posse. Quo ergo jure tamen homines mere profani, vobis ipsis in sacris prorsus subjecti, constitutum illud a se solis archiepiscopale tribunal obtru-

obtrudere vobis attentant? Cum electionis archiepiscopalis ordo, quem illi suo arbitratu statuerunt, nihil ab Electione alterius cujusvis simplicis Episcopi differat: ne quidem vestro arbitrio et definitioni reliquerunt, in quemnam ex vestris aequalibus tantum in vos spiritualis auctoritatis conferre libere ipsi velitis; sed unice ab inferiore clero, et plebe illius civitatis, in quo profanorum imperantium nostrorum jussu Archiepiscopatus semel est constitutus, pendere voluerunt, quem vobis superiorem ac judicem praeponerent. Necesse ergo prorsus est, ut Archiepiscopus quilibet vester vel a profana imperantium hodie potestate, vel ab inferiore plebe et clero ipsum eligente,

C

tantum

tantum in vos potestatis accipiat: quoniam nec Christus Archiepiscopum ullum instituit, nec sic superpositus vobis archiepiscopus quisque auctoritatem suam ab alio Episcopo, id est, nec a vobis, nec a Romano Pontifice, ullo pacto acceptam habeat. Quodsi vero etiam, violenta necessitate adacti, vos ipsi in tam contrariam bono ordini constitutionem archiepiscopalis potestatis consentiretis: rursus, quaeso, edicite! unde vobis jus est, contra legem a Christo Domino constitutam solo vestro arbitratu tantum potestatis in quemcunque hominem conferre, ut, extincta subjectione immediata erga supremum Christi Vicarium, ac proin suspensa istius iudiciaria auctoritate, is solus immediate vos defini-

definitiva sententia judicandi et vobis imperandi auctoritatem veram et a Christi illo supremo Vicario independentem obtineat? Et si tamen id vestro consensu efficere possetis (quod falsissimum est); quo pacto is qualiscunque consensus vester vestros in sacro Ministerio successores ad eandem erga talem Archiepiscopum subjectionem obligare possit? ceu qui aequè liberam ab omni intermedia id genus potestate episcopalem jurisdictionem immediate a Christo Domino accepturi, nec ulli hominum praeter Romanum Pontificem subjecti in futurum sunt. Et vero in quonam alio statu sociali publico etiam mere profano id permissum crederetur, ut subjectae plebis portio contra funda-

mentalis socialis legis ordinem sibi ipsa
judices et magistratus intermedios cum
se motione ac repudio illorum judicum ar-
bitratu suo constitueret, qui lege pub-
lica fundamentali jam publice sunt prae-
stituti? Quod ergo humana auctoritas non
patitur, id summa audacia sibi licitum
contra legem divinam Christi Domini ac
liberum esse quis putet? Nihil profecto
evidentius est, quam archiepiscopalem au-
toritatem omnem in Ecclesia Christi so-
lius Romani Pontificis delegatione et com-
missione inniti, nec sustineri eam ullate-
nus posse, nisi ex hoc primo et immedia-
to fonte veluti rivulus aliquis derivetur.
Quodsi vero ita est, quis alius quam Ro-
manus Pontifex constituere Archiepisco-
pos,

pos, quis alius propriam soli Romano Pontifici divino jure in Episcopos singulos potestatem sacram transferre et delegare in illos possit? Quis ergo etiam hominum prohibere contra divinam Christi legem possit, ne Archiepiscopi potestatem istam mere delegatam Romano Pontifici acceptam habeant; ne in electione sua ad Episcopatum pro delegatione istius potestatis eidem supplicent? Et tamen hoc Comitiorum ordines vetant, atque, ut ne id attentetis unquam, jurejurando vos adstringere pro imperio suo tentant. Quodsi vero delegata, et unice a Romano Pontifice oriunda, omnis proprie archiepiscopalis potestas et jurisdictio est; quis non ex certissima fidei regula id quoque con-

sequi intelliget; quod, cum omnes fateantur confirmatione aliqua superioris ecclesiastici judicis cuique recens electo Episcopo absolute opus esse, nec suo unius, aut inferioris cleri, vel ipsius plebis catholicae arbitrato quemquam intrudi in apostolicum ministerium posse; quis, inquam, non id consequi evidentissime intelliget, non nisi auctoritate Romani Pontificis, ceu unius immediati judicis, divina Christi lege constituti, recens electum quemlibet Episcopum legitime confirmari in apostolico suo ministerio posse: sive dein confirmatio ista immediate per Papam, sive per Archiepiscopum vel alium, delegatam a Papa potestatem habente, impertiatur.

At

At enim ad generalia Ecclesiae Concilia haud dubie profani Imperatores nostri, ceu ad perpetuum sectae notissimae refugium, se etiam in hoc negotio recipient, ut ne quid tribuere auctoritatis in hac parte Romano Pontifici denique necesse habeant. Totius Ecclesiae auctoritate constitutum esse Archiepiscopale munus, objicient: antiquissima inde ab exordio Ecclesiae disciplina eaque prorsus perpetua confirmatum esse sic, ut quidquam circa id immutari jam minime liceat: se aliud non agere, quam ut antiquissima haec disciplina secundum primum rigorem et ordinem revocetur: de cetero se non nisi loca, civitates, et limites, designare, in quibus majore opportunitate archiepi-

scopale juxta ac omne Episcopale officium exerceri queat. Sic enimvero mentitur iniquitas sibi. At nihil facilius, quam mendacia, publicae veritati catholicae obloquentium, falsitatis quasi meridiano sole convincere. Edicant ergo eruditi homines, quonam in generali Concilio primum constitutum pro universis catholicis provinciis archiepiscopale officium sit. Edicant saltem, cum nullum evidenter tale Concilium generale existat, quod simile quid primitus statuerit; edicant, inquam, qua auctoritate instituti in toto occidente omnes hodierni Archiepiscopatus, quin et multi, jam olim constituti, iterum aboliti, vel in alias civitates translati fuerint? Exemplum, amabo, vel unum assignent,

signent, quod alium quam Romanum Pontificem primum auctorem ac totius potestatis novae archiepiscopalis primum institutorem et collatorem habeat. Quodsi vero etiam generale aliquod Concilium sufficiens id genus intermediae potestatis effectrix principium esse velint, quo temerario ausu ipsi in talis Concilii generalis potestatem involant, abolendo veteres Archiepiscopatus, et novos constituendo? Cur nationis saltem totius gallicae Episcoporum Concilium convocari non permittunt; quod Romanus ipse Pontifex seu unicum in his rerum tristissimis adiunctis remedium proposuit? Sed metuunt nempe callidi et jurati Hierarchiae totius Ecclesiasticae hostes lucem totius Episco-

palis ordinis, et adversus supremum Ecclesiae Caput comprobata tot ipsorum experimentis reverentiam ac pietatem, cujus publico ac solenni exemplo mendacia illorum nimis quam aperte confutarentur. Ad veterem disciplinam confugiunt omnis sacrae disciplinae inimici: quasi vero mere ecclesiastici regiminis disciplinam non ab Episcopis, ceu sacri depositi custodibus, discere nos potius ex lege Christi, quam a profano magistratu, deberet. Audiant ergo ipsi potius Episcopos, magistros suos, certissime hac in parte divinitus constitutos. Docebunt hi uno ore, nunquam Ecclesiam in Archiepiscopis propriam, sed quovis tempore non nisi delegatam in suffraganeos suos

Epi-

Episcopos potestatem agnovisse: cum evidenter a Christo nullus Apostolorum ulli alteri Apostolo quam Petro subjectus, sed omnes ceteroquin cum aequali prorsus potestate constituti sint. Quaero ergo: contra immediatum jus Petri delegare quisnam ulli Archiepiscopo auctoritatem in alium fratrem, sibi divino jure aequalem, potuit? Quis dare potuit, quod non habebat? Quis immutare legem potuit, quam Christus Dei Filius sancivit? Concilium generale, totam repraesentans Ecclesiam, id posse dicent; quod ipso Romano Pontifici ex ipsorum omnium Galliae Episcoporum sententia potestate sacra supereminet. Enimvero id genus sententiam pro mera opinione Galliae Episcopis

multis

multis olim aulae placitum infelici fato,
non Ecclesiae spiritus, non ullum Christi
Domini effatum, persuasit. Quid mirum,
quod tristes fructus male tunc custoditi
depositi catholicae fidei nunc vos sentia-
tis. Sed omissa intempestiva disputatione
ista, quaero ego: an vel ipsum generale
Concilium juris ordinem evertere potuit,
quem Christus constituit? Sumamus in-
terim, quod volunt; nempe superius Con-
cilii generalis tribunal esse ipso tribunali
Pontificio, idque ipsius Christi ex sanctio-
ne. Immediatum tamen supra Apostolos
singulos, eorumque successores Episcopos,
certe nullum aliud Christus tribunal, quam
S. Petri ejusque successorum, constituit.

Quae-

Quaero ergo rursus: qua auctoritate vel generale Concilium ordinem juris a Christo Domino constitutum invertere, et intermedium inter singulos Episcopos et S. Petri Successorem Archiepiscopi tribunal proprium, propria fulgens archiepiscopali auctoritate, sancire potuit? An saltem necessitas aliqua id genus consilium urgebat? An non sufficebat delegata ipsis a Romanis Pontificibus potestas? An detestabant isti suam delegare potestatem, quatenus id salus publica exigebat? An propria ipsis Archiepiscopis potestas ad Archiepiscopatus munia et negotia tractanda fors erat absolute necessaria? Christus ergo divinus Legislator necessitati huic Ecclesiae

clesiae prospicere neglexit ? Ecce, quam frivola haec omnis obtrectatio contra Romanae Cathedrae jura ineluctabilia, divinitus firmata !

At jam id ipsum rei caput attingimus, contra quod, ceu verissimum Ecclesiae omnis catholicae fundamentum, omnes malorum istorum hominum machinae recta pugnant, et per omnes cuniculos colludunt. Romani Pontificis immediatam veram jurisdictionem in omnes saltem singillatim Episcopos suppressere, omnem illius fidem ex bonorum christianorum animis una cum omni usu et exercitio proscribere, id quidem princeps illorum propositum est.

Con-

Contegere quidem illi follerter hoc propositum sub professione publica retinendae constanter totius religionis catholicae student. Sed fatis jam notum est, quid impudenti mendacio sub catholicae religionis nomine ipsi intelligant. Aut, amabo, quae haec illorum catholica religio; cum nullum illi catholicae Ecclesiae fundamentum agnoscant? Vetant illi, novi Hierarchae, ne quis Episcopus, aut Archiepiscopus, ex illorum praescripto recens electus, confirmationem suam a Papa Romano depōscat. Eho! quid istius rei cura ipsos attingit? Num talis negotii caussa ad comitia vocati sunt? Deinde id tamen eis permittunt, *ut Papae, seu visibili Capiti universalis Ecclesiae, suam electio-*

electionem significant, praecise tamen ad contestandam unitatem fidei et communio- nis Ecclesiasticae, quam cum illo habere deceat. Istud enimvero totum ex aequo etiam Ultrajectensis illa schismatica et hae- retica Ecclesia a multo jam tempore ob- servat; quae Quesnellum celebrem Jan- senistarum Antesignanum auctorem habet. Ceu caput Ecclesiae quidem Romanum Pa- pam et ipsa reveretur; at non ceu Chri- sti vicarium caput, sed ab ipsa Ecclesia vicario suo nomine constitutum; et nulla jurisdictionis divino jure acceptae praero- gativa etiam in singulos Episcopos prae- fulgens; cui nempe a sola Ecclesia vices illae sint demandatae, ut executioni legum illius invigilet. Istius pseudo - Ecclesiae

Ultra-

Ultrajectensis recenter electi Episcopi id ipsum quoque ex integro observant, quod occulti isti fautores Jansenianae nequitiae recens Electis Episcopis erga Papam officii permittunt. Nuntiant illi quoque suam Electionem Romano Pontifici; communio-rem Ecclesiae ipsius postulant; fidem catholicam (suo videlicet more ac sensu) profitentur. Sed etsi omnem hic illis communionem ecclesiasticam deneget; etsi pro haereticis ob notam in haeresi pertinaciam, etsi pro schismaticis ob inveteratam inobedientiam habeat; etsi excommunicationi pridem subjectos declaret; id quidem omne illi nihili curant; Episcopale officium etiam illo vetante libere exercent; contra publicam ipsius sententiam se nihilominus probe catholicos esse jactant; culpam denique omnem denegatae sibi communionis in Papam rejiciunt; ad

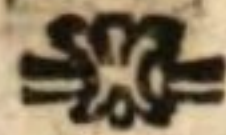
D

tribu-

tribunal divinum, vel certae universalis Ecclesiae, aliquando (extremo saltem mundi tempore videlicet) in generale Concilium congregandae, provocantes. Ecce mysterium diabolica vafritie dignum! ecce artes ex asse Jansenianas, quibus circumvenire venerandum omne collegium vestrum impudentissimi hominum se posse existimant. Plebis interim catholicae simplicitati notis suis fraudibus, id est, professo antiquae in omnibus Ecclesiasticae disciplinae studio, et primaevi totius moris simulata revocatione, illudunt: etsi eo usque rigoris ipsorum sinceritas inclinet, ut soluta omni antiquissima Ecclesiastici coelibatus lege uxores presbyteris et ipsis Episcopis pari suprema functione hodie adhuc concederent, nisi detegendum hoc indicio clancularium suum totius catholicae religionis odium, et omnium concitanda in se odia timerent. Enim-

Enimvero non fugiunt isthaec universa Sapientiam vestram, o venerabiles Gallicanae Ecclesiae Custodes ! Probe perspicitis, quo occulta hostium istorum religionis totius catholicae consilia colliment. At vero gregum vobis subditorum simplicitas, quae vafritiem tam diabolicam in viris ad publica regni comitia deputatis suspicando impar est, in suspicionem impellitur, impatientia sola jacturae bonorum ecclesiasticorum et avaritia vos duci, cum sacrilego juramento, quod a vobis exigitur, obluctamini. Grande profecto utrinque periculum imminet: illinc enim gravis indignatio vos manet nationis totius Gallicae, fraudum tam nequitiosarum ignarae; si malitiosa in decreta jurare abnuitis: hinc vero in totius religionis ruinam reipsa cum illius juratis hostibus eo ipso juramento praestito certissime conjurabitis.

At enim absit a me, ut multum deliberaturos vos de capiendo in arctissimis licet rebus consilio suspicer. Sufficit enim meminisse vos, ipsissimo Apostolorum officio vos defungi. Quid autem Apostolici officii in praesente casu sit; quid verus Jesu Christi Apostolus quisque in simili facturus fuisset; profecto vos latere non potest. Putemus enim, S. Petrum, putemus, S. Paulum, vel alium ex Apostolis, in his ipsis rerum adjunctis constitutum. Quid capturum eum consilii credimus? An de pinguedine reddituum Ecclesiasticorum sollicitus, ad turbas, ad rebellionem, quod pessimo exemplo alibi nuper factum dolumus, populum concitabit? An, veluti in Heliodoros totidem, virgas excommunicationis in raptores thesaurorum Ecclesiae expediet? Nihil horum profecto. Illud solenne apostolicum
solum-

solummodo haud dubie opponet : oportet obedire Deo magis quam hominibus. Bona et thesauros ultro rapientibus cedit ; de religione vero ne latum quidem unguem dimittet ; sed eo solennius illi testimonium publice feret ; quo occultioribus artibus illius perniciem quaeri ab istis hostibus intelliget.

Ecce illustrissimi Episcopi ac summe venerandi ! tentatae religioni catholicae publicum et maxime solenne testimonium ferre, hoc vestrum in his rerum adjunctis princeps officium est. Dicere in faciem oportet Herodianis istis vulpibus, quod Baptista Herodi Regi in faciem dixit : Non licet vobis in Ecclesiae proprium regnum, ac regimen invadere. Thesauros illius vobis omnes, siquidem ita vultis, habete. Non illi ad depositum pertinent, quod Christus nobis commisit. Ast nobis

curam ordinandi apostolici ministerii, quod a Christo solo accepimus, vos profani homines relinquit. Quod ad res et bona nostra attinet, quod ad leges civilis imperii spectat, in his omnibus, siquidem ita omnino vultis, nos vobis divini Magistri nostri exemplo obediemus, quamdiu illicita non imperabitis. Sed mementote, in rebus sacris, in doctrina religionis, in dispensatione ministerii nostri Apostolici, vos nobis subjici, non humano solum, ut nos vobis in civilibus rebus, sed divino prorsus jure. Vestrum non est nisi obedire nobis in dictis rebus; si tamen vere catholici esse velitis. Si, quod antiquissimis temporibus antecessores nostri in apostolico officio circa erectionem Episcopatum statuerunt, minus populorum spiritualibus commodis congruere hodie post tantam rerum commutationem videtur, et novam
ordina-

ordinationem expetere; vestrum, ceu subditorum nostrorum in his sacris rebus, erat, reverenter et cum argumentorum demonstratione nostra officia implorare. Tametsi enim ob sustentationem congruam, quam pro administratione sacerdotalis officii nobis praestatis, non sine vero etiam jure aliquo id a nobis exigeretis, ut meliore quovis modo hoc officium vobis administremus; meminisse tamen simul debetis, non conductitias nos vobis operas more operariorum corporalium exhibere; sed ceu missos ad vos Dei ac Domini Redemptoris vestri ministros vice divinae Majestatis illius defungi, et ceu constitutos ab eo Vicarios, istius supremi Domini vestri jussa cum propria et a vobis prorsus independente potestate exequi; quam non, ut vos, a plebe, sed a Domino nostro accepimus; cui et vos et plebs omnis,

cujus vos vice defungimini, non ex mero pacto humano, sed lege Dei ac supremi Domini Creatoris vestri, subjecti estis. Hac fungentes auctoritate sine perfidia erga summam Majestatem illam, cujus vi-ces gerimus, proditores fidei catholicae esse juramento praestito non possumus; quo a nobis sacrilege exigitis, ut vobis in sacri nostri ministerii administratione obediamus, qui obedire nobis potius divina lege obstringimini. Audite ergo vocem Domini, cujus nomine ad vos loquimur! Audiat Gallia Catholica universa! Non licet vobis in sacra Christi Dei Filii jura involare. Sed nec licet vobis perfectionis Evangelicae consilia, quae Christus ipse Dominus vester tam solenniter commendavit, una cum universo religioso instituto a Gallia catholica proscribere. Nec nobis licitum est tale quid concedere.

Quod

Quod humanitus inventum et superadditum legi ac doctrinae Evangelicae fuit ; id omne quidem etiam tolli ab hominibus potest. Tollite id totum pace nostra, si vultis. Forfan alioquin consultius fuisset nihil unquam superaddere Sapientiae Dei constituto. Ast quod ipsa Dei Sapientia constituit, mundi Sapientia discipulis Christi extorquere non debet. Bona Ecclesiarum, cum tanta sit pauperies vestra, vobis auferte ; sed Evangelicam paupertatem et continentiam nobis relinquate. Haec bona pretiosissima Ecclesiae Catholicae, cum deposito fidei nobis a Christo commissa, vobis diripienda cedere non possumus ; nec unquam cedemus. Raptis semel nobis terrae divitiis ista maxime coelestia bona clerum nostrum jam vere Apostolicum ornabunt, ac ad ordinem primaevae Ecclesiae propius revocabunt. Atque

hoc primum testimonium est, quod veritati alta voce reddere hodie, illustrissimi Episcopi Galliae, obligamini.

Alterum et praecipuum, cujus testes vos fieri solennissimos Christus Dominus ac supremus Institutor ordinis vestri hodie jubet, totius Ecclesiae fundamentum attinet et verae jurisdictionis in Romano Pontifice Principatum, cui jure divino prorsus ineluctabili Episcopi omnes in toto orbe catholico immediate ex ipsius Christi apertissimo constituto subjiciuntur; quin subtrahere illius obedientiae in sacris universis functionibus ulla humana eos auctoritas possit. Ad legem fundamentalem regiminis totius Ecclesiae jure divino constituti sine dubio pertinent illa Christi Domini ad Petrum verba: *Tibi dabo claves regni caelestis. Quidquid tu solveris super terram, erit etiam solutum in coelis. Tu es,*

es, super quo ceu firmissima *petra aedifi-*
cabo hoc regnum coeleste, *Ecclesiam meam.*
Tu pascere oves meas universas, atque id-
circo de maiore dilectione erga me tibi
circumspice; ut, cum defecerit caritas a-
liorum pastorum, tua major erga me di-
lectio omnem illius defectum suppleat. Ni-
hil evidentius, quam, si ceteris Apostolis
cum pascendi munere et solvendi potesta-
te vera spiritualis jurisdictio concessa fue-
rit, etiam Petro per illa verba altioris
gradus et superiorem ipsa Apostolica ju-
risdictionem a Christo attributam fuisse.
Et quoniam lex, qua regiminis ordo et for-
ma ab originali supremo imperio et Im-
peratore determinatur, nullam, nisi pror-
sus ad tenorem literae exactam, interpre-
tationem admittit: quin imo quia nullum
nisi salva ipsa fundamentali lege stare im-
perium, eo quidem in statu potest, in
quo

quo non nisi illius legis virtute fundatum ab initio fuit : idcirco quam evidentissimum est, vos, qui Apostolorum loco institutionis a Christo factae, et positi ab eodem fundamenti, testes ex ipsius mandato esse debetis, quam solennissima voce testimonium istud ferre hoc tempore obligari ; quo, si unquam alias, hoc divinitus positum fundamentum, et cum eo universum Ecclesiae Christi aedificium, extremis assultibus ab ipsis, qui se catholicos dicunt, impetitur. Et vero debetis vos, venerandissimi Galliae Episcopi, hoc publicum testimonium speciatim omni gallicanae plebi ; quin imo debetis illud universis ceteris catholicis nationibus, singulari quodam et maxime gravi ex titulo. Ex vestris enim maxime cathedris, ex ore antecessorum vestrorum, illorum praecipue, qui aulae spiritu plus, quam apostolicos

stolicos viros decebat, olim ablati erant, primum haec prava machinatio adversus Ecclesiae fundamentum illud in Occidente nostro quidem initium habuit. A vobis hoc malum exemplum ad Germanos nostros feris quidem temporibus promanavit. Nostra autem aetate haec pestis omnes paene jam scholas, quin et archiepiscopales saltem Germaniae cathedras, pessimo consilio infecit; eo maxime ex principio, quod paucissimi ex scholae doctoribus et sacrarii consiliariis sint, qui majore studio totius Ecclesiae salutem, quam favorem aularum atque temporalia sua commoda, sectentur. Vos tamen primi fuistis, qui anno proxime superioris seculi supra octogesium secundo publico decreto superiorem Conciliorum generalium Romana cathedra auctoritatem, ut opinionem quidem meram defendendam suscepistis. Mirum

rum dictu! quasi vero opinari licitum circa fundamentalem legem Ecclesiae foret, qua dogmatum omnium fidei ultimata decisio nititur. Insuper vero reformationi subiectum Romani Pontificis solenne iudicium, licet plurium Episcoporum assensu solenni et suffragiis suffultum, tamdiu declarastis; donec ultimata generalis Concilii sententia firmaretur. Inde jam ab eo tempore nulla supprimendae haeresis sat valida remedia suppetunt: cum generalium conciliorum vix ulla jam spes superfit. Exinde haec ipsa doctrina, aularum maximarum praescripto, in scholas germaniae introducta est; tacentibus primo Germaniae Episcopis (quos vestrae eruditionis auctoritas terrebat) nunc vero etiam applaudentibus, Archiepiscopis saltem, ac suam auctoritatem Archiepiscopalem contra Romani Pontificis iussa quaevis Conciliorum

ciliorum generalium superiore auctoritate
tuentibus.

Fatendum quidem omnino est; non
eo usque progressam ullo tempore fuisse
Ecclesiasticam eruditionem vestram, ut
ipsum jurisdictionis immediatae superioris
principatum Romani Pontificis in singula-
res quosvis Episcopos vel in dubium opi-
nando vocari pateremini. At, ut solent
Germani, imitatores perpetui pravorum
exemplorum Galliae, non intra limites
eosdem exempli se continere, quod imi-
tantur, sed latius usque progredi; sic et
in hoc negotio in procinctu jam sunt, ut
modum ac terminos omnes excedant. Lon-
ge quidem abest, ut catholici Principes su-
premi Germaniae quid simile, ut vestri
Magistratus attentent, aut regulas regimi-
ni et hierarchiae Ecclesiasticae praescribere
praesumant. Ipsi tamen Archiepiscopi,
vestro-

vestrorum antecessorum doctrinis et scribillatorum nostri seculi adulatione seducti, lites sine fine Ecclesiae catholicae Capiti intentant, et omnia jam agunt, ut omne jurisdictionis Pontificiae immediatae exercitium ab Episcopis removeant, sibi illam propriam, nescio quo jure, faciant. Periculum non leve jam nostrae quoque Germaniae imminet, ne fundamento Ecclesiae succusso, labem ingentem res illius catholica accipiat; cui avertendae remedium paene jam vix suppetit. Archiepiscopi enim nostri, cum de regendis secundum praecepta Christi gregibus, et spiritali pabulo pascendis, curam minore loco habeant, ad temporaneos suos principatus extendendos et dominationem terrenam confirmandam intenti maxime sunt; atque idcirco etiam de spiritali dominatione sibi arripienda continuo cum Ecclesiae

clesiae capite contendunt; ea quidem contentionis pertinacia, ut Protestantium etiam Principum, subdolam licet semper, opem in sua commoda vertere hac in parte nil dubitent. Contigit quid prorsus ejusmodi in ultimo Conventu Principum Electorum Francofurti ad Imperatorem eligendum; ut nempe tres Ecclesiastici Electores et Archiepiscopi non nisi adminiculo Electorum duorum Protestantium, quos in sua vota volentes traxere, acerba fane vulnera legi fundamentali hierarchiae Ecclesiasticae, a Christo ipso constitutae, infligerent, unice dominationis propriae etiam in sacris extendendae studio. Superi boni! quo usque in terris dominandi libido caelestes animos abripere jam solet; quod Christus longissime ab eis abesse voluit. Ex adverso, cum non nulli ex catholicis Electoribus, studio salutis publicae accensi,

E

de

de repellenda Capitulorum cathedralium summe noxia et injustissima temeritate deliberarent; qua a suo gremio, ac proinde ab omni Episcopali officio, dignissimos quosque, solo nobilitatis eis deficientis iniquissimo obtentu perpetuo exclusos volunt; etsi vix hodie sit, qui ex illo Nobilium imperii ordine Episcopatu idoneus inveniatur: continuo Archiepiscoporum unus aliquis exoptatissimo ac paene necessario huic salutis consilio intercessit. Et quo demum obtentu? Non alio, quam quod sic equestris ordo ac prima germanici Imperii nobilitas divitiarum ac dignitatis veteris detrimentum passura sit. Hem vobis scopum ultimum, quo omnia Archiepiscoporum nostrorum studia colliment! Ex ipsorum ergo concepta jam firmissima sententia Episcopalis dignitas, ac divinum paene officium, non jam aeternae animorum saluti, sed

sed unius jam equestris ordinis et nobilitatis splendori atque opulentiae in tota Germania servire debet: nec quidquam ipsorum interest, quod exinde vix spes unquam bonos Episcopos nanciscendi nobis relinquatur. Enimvero sensa et studia digna successoribus Apostolorum, pauperum et ignobilium? An mirum jam videri possit, si et nostrae Germaniae Principes catholici adversus id genus Archiepiscopos et Episcopos communia consilia ineant, et novam distributionem et ordinationem Dioecesium, non quidem ipsi faciant, sed a summo Ecclesiae Capite faciendam pro suo maximo jure exposcant? Significavit quidem simile pium propositum Serenissimus Elector Palatinus et Bavariae Dux. Sed quantas, bone Deus, vel sola mentio talis consilii iras nostrorum Archiepiscoporum accendit! Insuper-

habita illius solenni protestatione, ecce! mox rursus in adminiculum accitis Protestantium duorum Electorum votis, legem Capitulationi Caesareae intrudunt, qua et Principi cuique Catholico Germaniae et summo Pontifici Romano jus omne et potestas quidquam in Germaniae Episcopatibus immutandi absolute eripienda decernitur. Quo ergo jure nunc adversus similia attentata imperantium hodie in Gallia ordinum imperii queruntur, cum ipsi contra Caput Ecclesiae similia attentent? Ordine quin prorsus contrario, quam qui in Gallia vestra obtinet, Sacerdotes in Germania nunc leges imperio simul et Ecclesiae praescribunt. At enim illustrissimi viri! quoniam Galliae exemplis potissimum seducti Germaniae summi sacerdotes jam paene omnem ecclesiasticae hierarchiae constitutum ab ipso Christo ordinem abjiciunt,

jiciunt, ac libere a se excutiunt; An non vestri officii erit, ut antecessorum vestrorum prava exempla reparantes, pro apostolici muneris vestri officio testimonium veritati publicum feratis? Annuntiate ergo catholicis utriusque imperii hierarchis: si sibi obediri a suis subditis exoptent, Christo Domino et ipsius legi primum ipsi obediant. Revereantur auctoritatem Successoris S. Petri, quam ille supremus ecclesiae et Imperii Dominus Episcopis singulis superposuit. Istius ad officium pertinere fateantur; totius episcopalis officii ipsius ordinem ac dispensationem, id est, dioeceseon et Archidioeceseon limites, ipsamque Electionem personarum ad officium episcopalem moderari, eidemque eam vim sua confirmatione tribuere Christi nomine; cui actualis jurisdictio prorsus divina, ab ipso Christo Domino promanans,

respondeat; quae propria episcopali gradu est. Non quidem dominatum, at regimen tamen omnium Ecclesiarum immediato supra Episcopos jure illi competere agnoscant. Intelligent, nullam esse propriam in personas Episcoporum immediatam potestatem circa illorum spirituale ministerium regendum, nisi quam ceu Capiti Ecclesiae S. Petro Christus ipse divinus Legislator contulit. Non igitur Archiepiscoporum ullus propriam sibi qualemcunque potestatem ejusmodi in suffraganeos Episcopos usurpet; sed quidquid possit, non nisi ex delegatione Romani Pontificis recte se posse obedienter agnoscat. Tum vero hoc ipso omnes vestrorum Comitiorum ordines quoque evidenter intelligent, non nisi ad schismata promovendam prohibitionem tendere, ipsique Christi Domini praescripto adversari, qua Episcopis

scopis omnem id genus obedientiam et submissionem erga unicum immediatum omnium Episcoporum superiorem, divino jure constitutum, vetuere. Cessabunt ergo juramenta a Christi ministris, veris suis superioribus, exigere, queis jurent isti, institutis divinis et Christi legibus contraire; cessabunt, inquam, talia Magistratus politici exigere, si obedientiae erga summum Christi in terris Vicarium exemplo ipsis primores Ecclesiae praeiverint.

Quodsi vero illi tamen nequaquam desistant; quid consilii? Quidsi comminationes jam factas exequantur, et refragantes omnes Episcopos officio dejiciant? Nihil quidem horum timendum esse certus sum; si vel omnes, vel potior saltem pars Episcoporum, consentientes in exequendo suo gravissimo officio inventi fuerint. Ipse consensus tam illustrium Eccle-

siae rectorum temeritati hostium subdolorum arma eripiet; maxime, si facilitate sua in dimittendis Sacerdotii terrenis opibus omnes bonos de sinceritate consilii sui in defendendis juribus sacri ministerii convincant. At fortassis plebs fanatica ad arma prorumpet adversus magistratus decreta sua pertinacius exequentes. Tunc Episcoporum erit, pectus suum gladiis opponere, pugnam id genus violentiae cum totius christianae religionis placitis inculcare, obsecrare denique, et iram divini Numinis inobedientibus intentare; et, si his etiam omnibus nil proficiant, eventum divinae Providentiae committere. Hem totum, quod vobis christianae religionis absolutissima sanctitas, quod Christi divini Magistri exemplum, in turbulentissimo hoc negotio suadet. Prudentiam serpentum a vobis fraudulentissima hostium

um

um catholicae fidei machinatio exigit; co-
lumbae simplicitatem in nihili habendis
divitiis immensum potior cura conservan-
dae religionis a vobis postulat.

Quodsi vero perfidi in tam gravi
Ecclesiae catholicae periculo apostolico
officio defueritis; in totius schismaticae
et heterodoxae Ecclesiae orientalis prae-
sente fato imaginem fati infelicissimi, quod
florantissimo olim Galliae vestrae regno
proxime, nec e longinquo fors etiam Ger-
maniae nostrae, imminet, intuemini.

Sed et ad Germaniae, patriae meae,
reverendissimos Archipraefules et Praefules
vox mea et clamor gravi se admonitione
convertit. Pensate facta et consilia, quae
in ultimo Electorum Conventu Franco-
furti primores Ordinis vestri Sacerdotalis
exequenda tanto molimine susceperunt. Con-
quisitis duorum Protestantium Electorum

votis, et in sua consilia pertractis, adversante licet et palam protestante Palatino et Saxonico Electore, utroque probe catholico, novum Imperii Germanici Caput lege velut sancita obligare tentarunt; ut ne quid unquam vel Principi catholico Germaniae, nec Romano Pontifici, post-hac juris aut potestatis tantae concederetur, ut in Dioeceseon et Archidioeceseon praesentibus territoriis et districtibus quid mutaretur. Judicate, inquam, sapientissimi Praesules, et vim atque sequelas facti istius aestimate! Nunquid summum de regimine Ecclesiarum et de totius sacri ministerii dispensatione statuendi arbitrium in manus profanas Imperii Electorum, quin et Protestantium Germaniae Electorum, hoc facto publico solenniter Archipraesules nostri transferre attentarunt, excluso prorsus ab eo tam Romano Pontifice, quam

quam universo reliquo Concilio vestro
Sacerdotali? Taceo plura alia in praeju-
diciū liberi Ecclesiae regiminis statuta.
Taceo et illud, quod et jura gravissima,
et quidem naturalia et maxime inviolabi-
lia populorum Germaniae in singulis ca-
tholicis provinciis violarint; quae certif-
sime illis in quavis necessitate aeternae
salutis competunt, accedente consensu et
voto sui Principis a supremo Ecclesiae
Rectore mutationem male sibi dispensati
sacri ministerii in melius expetendi: quin
id impediendi jus aliquod seu alteri Ger-
maniae catholico Principi (ut ne de alie-
nae religionis Principe quid memorem)
seu Archipraefuli, vel Episcopo, usquam
convenire queat; si vera id necessitate
exigi Caput Ecclesiae judicavit. Quis
enim boni Pastoris dignus minister ea fen-
sa de sacro suo tam divino ministerio ad-
mittere

mittere in animum suum possit, ut ovium Christi lanam potius suae terrenae amplitudini, quam sacrum omne suum officium ex ipso divino Christi incommutabili instituto salutis aeternae ovium Christi servire debere persuasum sibi habeat?

Sed, ut dixi, sequelas, obsecro, facti illius maturo iudicio pensate. Qui nunc in Gallia imperii habenas arripuere, de novis dioeceseon quarumvis limitibus et de omni dispensatione sacri ministerii, quin et de regimine Ecclesiastico, non minus arbitrato suo disponere, omnemque in illud Romani Pontificis influxum excludere attentant; quam id actu a maiore quidem parte Electorum imperii Germanici nuper Francofurti, sola utique profana auctoritate in illo Conventu fungentibus, urgentibus maxime ipsis Archipraefulibus nostris, factum fuit. Cecidit infortunio, ut
sancti-

sanctione id genus politica Gallicae ingens portio praecipuae Germaniae Archidioecesi Trevirensi detraheretur. Conjunxit continuo querelas suas Eminentissimus Archipraeful omnium Galliae Episcoporum publicae protestationi; optimo quidem jure contestans: infringi independentis prorsus regiminis Ecclesiastici limites et jura, imperiumque profanum Galliae jura sibi prorsus incompetencia in sacri ministerii ordinationem sumere. At enim si independens ab omni imperio politico omne proprium sacrum regimen Ecclesiae est: cur Archipraefules nostri, cum ipsi non nisi profana potestate ceu Principes Electores Imperii Germanici fungerentur, ipsi per sua vota publica, et Protestantium omnino votis conquisitis (qui talia jura ipsis reciproca in negotiis suae Ecclesiae nunquam concessuri essent) de regimine Ecclesia-

clesiastico, quin et de excludendo magnam partem Romano Pontifice ab habenis illius regiminis, constituere? Ecce nunc autem, quid ferant secum id genus consilia, non nisi a temporalis dominatus studio praecipiti profecta? Edicite! ecquis demum alius efficaciore virtute succussas Gallicanae Ecclesiae columnas sustinere par est, quam qui fundamenti vices in omni orbe catholicae ex ipsius Christi sanctione tenet? An simili succussu in vos facto staturos vos diu abjecto fundamento illo speratis? Romani Pontificis videlicet nunc erit, seductos a prava Philosophia Galliae ordines de errore commisso admonere, atque, ut collatis secum consiliis, et officio sacerdotali implorato, sibi cum consilio Episcoporum decernendum relinquant, quid salus publica in nova ordinatione Dioeceseon exposcat. Absit ergo etiam a vobis,

Vox Germani catholici clamantis in Deserto Galliae

Ulm 1791

Gall.rev. 292#Beibd.2

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10421577-3

VD18 14764784-001